ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupičkové a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **X. Y.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2022, č. j. 15 A 52/2022-60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 28. 3. 2022, č. j. OAM-5730-52/PP-2020, podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR a stanovilo mu lhůtu k vycestování. Správní orgán I. stupně na základě utajovaných informací poskytnutých Policií ČR shledal existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 5. 2022, č. j. MV-86129-4/SO-2022, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Soud správním orgánům vytkl, že bylo možné blíže specifikovat údaje obsažené v utajovaných informacích. Podle soudu bylo možné základní charakteristiku jednání žalobce rozvinout a sdělit mu, že utajované informace podávají ve svém souhrnu ucelený obraz o tom, jaké činnosti a kontakty v ČR rozvíjí ve vztahu ke kriminálnímu prostředí a že se nejedná jen o jednorázovou aktivitu, ale o mozaiku skutečností probíhajících dlouhodobě. Při jednání soud proto žalobce s touto podstatou seznámil a umožnil mu, aby se k ní vyjádřil. Ze strany správních orgánů se totiž nejednalo o tak závažné pochybení, aby odůvodnilo zrušení rozhodnutí žalované. Po přezkoumání obsahu utajovaných informací pak soud dospěl ke shodnému závěru jako správní orgány. Jednání žalobce není jednorázové ani náhodné, je aktuální a s ohledem na věrohodný popis zjištěných skutečností obsahující konkrétní časové, místní a zdrojové údaje se lze důvodně domnívat, že žalobce může aktivity, které směřují proti hodnotám chráněným trestním právem, vyvíjet i do budoucna. Informace podávají ucelený obraz o činnostech a kontaktech, které žalobce v ČR dlouhodobě rozvíjí a udržuje s osobami z kriminálního prostředí. Je postačující, že se jedná o dostatečně konkretizovanou hrozbu takové činnosti. Není nezbytné, aby taková hrozba již byla naplněna ve formě stíhaného kriminálního jednání. Nic také nenasvědčuje účelovému vytváření utajovaných informací či libovůli ze strany bezpečnostní složky, která je shromáždila. Městský soud přisvědčil žalobci, že se v posuzované věci nejedná o bezpečnostní řízení. Zásady týkající se přezkumu rozhodnutí v bezpečnostním řízení lze nicméně aplikovat i na jiná správní rozhodnutí vydaná na podkladě utajovaných informací. Ani skutečnost, že je žalobci nadále umožněn vstup na území EU včetně ČR, pak nijak neeliminuje zjištění, která jsou obsahem utajovaných informací. Městský soud rovněž neshledal, že by namítané průtahy v řízení bylo nutné s ohledem na okolnosti věci považovat za podstatnou procesní vadu způsobující nezákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobce rovněž neuvedl žádné závažné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Prosté tvrzení o vytvoření rodinných vazeb nevypovídá nic konkrétního o skutečném sepětí mezi žalobcem a jeho rodinnými příslušníky, a tedy ani o tom, jaké reálné dopady by napadené rozhodnutí mělo mít na jeho život. Ani Úmluva o právech dítěte nestanovuje, že oba rodiče musí vždy žít spolu s dítětem v jednom státě (naopak předvídá a upravuje opačnou situaci). Žalobce ani neuvedl, jaké má vazby ve svém domovském státě, zejména zda by mu a jeho rodině hrozila při návratu konkrétní závažná újma. Ve shodě s žalovaným proto soud uzavřel, že žalobce neuvedl takové okolnosti, které by ve světle skutečností vypovídajících o závadném chování mohly obstát jako důležitější hledisko než zájem státu na zajištění bezpečnosti a veřejného pořádku.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Uvedl, že kasační stížnost považuje ve smyslu § 104a s. ř. s. za přijatelnou, neboť mu nebyla dána možnost se ve věci účinně bránit. Zpochybnil rovněž přezkumnou úlohu soudu, který přejímá aktivitu stěžovatele pouze ve vztahu k posouzení přesvědčivosti, věrohodnosti a relevanci utajovaných informací bez nutnosti posouzení, zda konkrétní chování lze *„podřadit pod*

pravdivost, když tento aspekt není úkolem soudu posuzovat“. Dále namítl, že se žalovaná i městský soud nedostatečně vypořádaly s námitkou nepřezkoumatelnosti. Podle stěžovatele je poskytnutá charakteristika jeho jednání nedostatečná. Ve svém povolání navazuje kontakty, ke kterým běžně dochází v rámci sportovní činnosti a společenského styku za účelem získání a udržení profesionální fyzické výkonnosti, vytváření reklamy a společenské prestiže. Městský soud mu vytkl nedostatek sebereflexe a postavil jednání stěžovatele na úroveň osobnostního jednání, které není trestně postižitelné a týká se stěžovateli neznámých závadných kontaktů a blíže nespecifikované činnosti. Podle stěžovatele nicméně nelze ohrožení veřejného pořádku spatřovat v nedostatečné sebereflexi za situace, kdy stěžovatel doposud nebyl za dané jednání postižen. Pokud by jeho dlouhodobé jednání ohrožovalo hodnoty chráněné trestním právem, bylo povinností orgánů činných v trestním řízení přenést je do trestněprávní roviny. Je-li jeho jednání řešeno ve správním řízení, jehož znakem je nerovnost stran, je stěžovateli znemožněno unést důkazní břemeno.

[4] Podle stěžovatele na věc dopadá rozsudek kasačního soudu ze dne 4. 11. 2021, č. j. 10 Azs 270/2021-54, č. 4279/2022 Sb. NSS, vztahující se nepřímo k rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) ze dne 15. 10. 2020, ve věci *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku* (č. 80982/12). Jeho vycestování na základě výjezdního příkazu do Uzbekistánu totiž vyvolalo zájem médií, která začala spekulovat a vytvářet dezinformace poškozující stěžovatele i v podnikání. Městský soud tyto aspekty při posouzení věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance utajovaných informací nevzal do úvahy a nezabýval se dostatečně hlediskem konkrétní osoby stěžovatele. Postup žalované byl účelový, což plyne i z její dlouhé nečinnosti. Podle stěžovatele existuje snaha jej zdiskreditovat a poškodit nejen jeho profesní kariéru. Městský soud blíže nerozvedl, proč neshledal indicie nasvědčující účelovému vytvoření informací. Utajovanou informaci považoval za přesvědčivou, ačkoliv není zřejmé, zda informace popisuje skutečný stav věcí nebo se jedná o tvrzení smyšlená a není patrné, jak byla získána. Takový podklad není v právním státu přípustný a zasahuje do subjektivních práv stěžovatele. V této souvislosti stěžovatel odkázal na judikaturu týkající se bezpečnostního řízení a podmínek rozhodování na základě utajovaných informací a provádění dokazování ve vztahu k nim (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 As 105/2017-37, ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, a ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28).

[5] Stěžovatel dále poukázal na to, že je mu i nadále umožněn přístup na území EU, přičemž mu vstup vydáním víza umožnila i ČR. Ta je jako člen EU součástí společenství, které si klade bezpečnost a veřejný pořádek za jednu z priorit. Je tedy zarážející, že popsané jednání stěžovatele, které má vyvíjet v kriminálním prostředí, se v současnosti v době globalizace bude soustředit pouze na území ČR. Stěžovatel z těchto důvodů považuje za přiléhavou i námitku absence jakéhokoliv řízení v trestněprávní rovině.

[6] S ohledem na uvedené skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že městský soud dostatečně odůvodnil, z jakých důvodů jsou rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zákonná a věcně správná. Dospěl ke správnému závěru, že utajované informace podávají ucelený obraz o činnostech a kontaktech stěžovatele ve vztahu k osobám z kriminálního prostředí. Vzhledem k tomu, že v kasační stížnosti stěžovatel zopakoval již svou dřívější argumentaci, odkázala žalovaná na napadené rozhodnutí a závěry městského soudu.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Pro úplnost poznamenává, že posuzování (ne)přijatelnosti kasační stížnosti, k níž se stěžovatel vyjadřuje, v dané věci podle §104a odst. 1 s. ř. s. nepřichází v úvahu. V souladu s § 31 odst. 2 s. ř. s. zde totiž rozhodoval senát městského soudu a nikoliv specializovaný samosoudce.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud považuje za nutné předně uvést, že v případě stěžovatele nebylo vedeno pouze řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu, které je posuzováno v nynějším případě, ale rovněž řízení o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR. Žádost stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR byla taktéž zamítnuta s ohledem na existenci důvodného nebezpečí, že by stěžovatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Existenci tohoto nebezpečí správní orgány dovozovaly na základě týchž utajovaných informací poskytnutých Policií ČR, jako je tomu v nyní posuzované věci. Městský soud zamítl žalobu stěžovatele ve věci žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu rozsudkem ze dne 8. 9. 2022, č. j. 15 A 53/2022-65. Také proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatnil doslovně shodné námitky jako v nynější věci. O této kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 1. 2023, č. j. 8 Azs 230/2022-46. Nyní rozhodující senát neshledal na podkladě stížní argumentace stěžovatele důvod odchýlit se od závěrů uvedeného rozsudku a plně je přebírá i pro nynější věc.

[11] Z § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění zákona č. 183/2017 Sb., vyplývá, že *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.* Jednou z výjimek z tohoto pravidla, o kterou jde v nynější věci, je situace, kdy *podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.* V takovém případě se může *účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis*.

[12] Podle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců se *písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí.* Podle odst. 2 *jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.* Podle odst. 3 platí, že *vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí.*

[13] Nejvyšší správní soud k rozhodování na základě utajovaných informací konstantně judikuje, že zprávy obsahující takové informace nemohou být „*pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení*“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, bod 32). Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k němu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, č. 4031/2020 Sb. NSS). Jelikož je odůvodnění rozhodnutí správních orgánů založeno na existenci utajované informace, účastník pochopitelně nemůže namítat konkrétní nezákonnost určitých zjištění, ani jejich nevěrohodnost. Jeho roli přebírá soud, který musí mít možnost přezkoumat relevanci všech předložených informací (viz výše uvedený rozsudek č. j. 10 Azs 270/2021-54). Rozsah soudního přezkumu tak musí být o to více důsledný (rozsudek ESLP ve věci *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku*, § 194, podobně *Hassine proti Rumunsku*, č. 36328/13, § 65).

[14] Omezení práva cizince na přístup k utajeným dokumentům záleží též na právním řádu daného členského státu a na zákonné možnosti tato omezení procesních práv kompenzovat jiným způsobem (*Muhammad a Muhammad proti Rumunsku*, § 148). Z toho ovšem plyne, že v českém kontextu vyvstává „*povinnost správních soudů poctivě vyhodnotit důvody pro určité rozhodnutí správního orgánu založené na informacích z utajeného dokumentu*“ (výše uvedený rozsudek č. j. 10 Azs 270/2021-54). „*Právě s ohledem na to, že je to až soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit výše uvedená hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil; úkolem*

správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací“ (rozsudek ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Azs 81/2019-33, a obdobně také již citované usnesení sp. zn. 4 As 1/2015).

[15] Správní orgán by měl v této souvislosti v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně uvést též podstatu důvodů, na kterých své rozhodnutí založil, respektive skutečnosti, jež z utajovaných informací v obecné rovině plynou. Jen tak může správní orgán zachovat minimální požadavky na kontradiktornost řízení, jak o tom hovoří Soudní dvůr EU s odkazem na čl. 47 Listiny EU, podle něhož adresát rozhodnutí musí mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se ho týká, buď přečtením samotného rozhodnutí, nebo na základě sdělení těchto důvodů na jeho žádost, „*aby mu tak bylo umožněno hájit svá práva za co nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na příslušný soud, jakož i k tomu, aby byl tento soud plně schopen provést přezkum legality dotčeného aktu*“ (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 4. 6. 2013, ve věci C-300/11, ZZ).

[16] Unijní právo tak na základě citovaného rozsudku Soudního dvora EU konkrétně vyžaduje, aby cizinec byl seznámen alespoň s podstatou důvodů, na jejichž základě stát vůči cizinci provedl nějaké opatření, jako je například ukončení pobytového titulu nebo odepření vstupu. Vnitrostátní soud pak musí zvážit, zda a v jakém rozsahu může omezení práva cizince na obhajobu plynoucí zejména z toho, že nebyl přesně a úplně informován o důkazech a důvodech, z nichž vychází sporné rozhodnutí, ovlivnit důkazní hodnotu důvěrných důkazů. Vnitrostátní soud však musí v každém případě zajistit, aby dotčená osoba byla informována o „*podstatě důvodů*“, které jsou základem pro sporné rozhodnutí, „*způsobem, který náležitě zohlední nutnost zachování důvěrnosti důkazů*“. Skutečnost, zda správní orgány sdělily účastníku řízení dostatečně alespoň v obecnosti podstatu důvodů, které jsou obsaženy v utajovaném podkladu, je nutno hodnotit vždy individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem každého případu. Nelze proto činit žádné obecné závěry stran toho, jaké informace mají být účastníku řízení z utajovaných podkladů zpřístupněny (viz rozsudky kasačního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, č. 4328/2022 Sb. NSS, ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Azs 352/2021-38, ze dne 29. 3. 2022, č. j. 4 Azs 405/2021-29, a ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42).

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecnou námitkou, podle níž se městský soud, resp. žalovaná nevypořádaly s námitkou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatel v žalobě tvrdil, že je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, neboť považoval uvedení důvodů, na kterých stojí utajované informace a v konečném důsledku i správní rozhodnutí, za příliš vágní. Vedle toho žalované vytýkal, že se nevypořádala s požadavky plynoucími z judikatury požadující sdělení podstaty důvodů (utajovaných skutečností). Tuto námitku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Městský soud se danou argumentací zabýval v bodech 37 - 39 napadeného rozsudku. Co se týče tvrzené vágnosti odůvodnění, ta jde do značné míry ruku v ruce s tím, o jaký typ věci se nyní jedná. Jak správní orgány, tak soudy totiž musí pečlivě hledat míru konkrétnosti odůvodnění, která na straně jedné zajistí, aby se účastník řízení dozvěděl podstatu utajovaných informací, avšak aby současně nesdělil dané skutečnosti v takové míře, která by mohla ohrozit zájmy, kvůli kterým byly utajeny. Z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí proto ve věcech jako je tato nelze při

hledání této míry konkrétnosti klást stejné požadavky, jako v případě jiných rozhodnutí, jež nejsou na utajovaných informacích založeny.

[18] Jestliže stěžovatel namítá, že není blíže seznámen s obsahem utajovaných informací, a proto nemá prostor pro účinnou obranu, je třeba zdůraznit, že z výše citované judikatury plyne požadavek na jeho seznámení s podstatou důvodů, na nichž je rozhodnutí založeno. Jak Nejvyšší správní soud ověřil z předloženého správního spisu, správní orgán I. stupně tomuto požadavku dostál. Do správního spisu sice nejprve založil úřední záznam ze dne 4. 2. 2022, který obsahuje pouze obecné (typové) fráze o podstatě utajovaných informací, které se vyskytovaly i v jiných věcech posuzovaných Nejvyšším správním soudem a které by v tomto směru nebyly dostatečné (srov. výše již uvedené rozsudky sp. zn. 6 Azs 352/2021 a sp. zn. 10 Azs 202/2022). Oproti tomu ale správní orgán I. stupně stěžovateli podstatu důvodů alespoň v základních rysech vyjevil nejpozději ve svém rozhodnutí, ve kterém mj. výslovně uvedl, že „*z hlediska prevence kriminality ve vztahu k jednotlivci či skupině je tak příkladně nutné zohlednit i dlouhodobý styk nebo rozvíjení kontaktů s kriminálně závadovým prostředím, jež mohou přímo ale i nepřímo působit proti celospolečenským zájmům a základním hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem. I toto je třeba v dané věci výkladově vztáhnout k obsahu utajovaných informací vedených pod č. j. (...). Vyhodnocením utajovaných informací vedených pod č. j. (...) má správní orgán za to, že existuje důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve shora uvedeném kontextu, a je tedy dán důvod nevydání pobytového oprávnění (...). Z utajovaných informací je patrné, že vychází z osobní činnosti, jednání a chování žadatele a zároveň se vztahuje k delšímu časovému období, tudíž lze mít za to, že je naplněn požadavek skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku ze strany žadatele*“ (zvýraznění doplněno soudem). Stejně tak již z prvostupňového rozhodnutí výslovně plyne, že zdrojem utajovaných informací je operativní činnost orgánů Police ČR. Sdělení informace o stěžovatelově osobním jednání, jeho dlouhodobosti a rámcovém zaměření lze v této věci považovat za dostačující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2022, č. j. 8 Azs 230/2020-48). Jinak řečeno, je tedy zřejmé, že podstatu důvodů, na nichž je rozhodnutí správních orgánů založeno, se stěžovatel nedozvěděl poprvé až v průběhu jednání před soudem, jak by se mohlo zdát z bodu 37 napadeného rozsudku. Stěžovatel se proti nim zjevně mohl bránit již ve správním řízení (v odvolání).

[19] Co se týče stěžovatelovy argumentace týkající se vztažení závěrů plynoucích z judikatury týkající se bezpečnostního řízení (řízení o bezpečnostní způsobilosti) i na nyní posuzovanou věc, lze v obecné rovině přitakat, že určitá východiska lze nepochybně převzít, což také Nejvyšší správní soud ve své judikatuře činí (rozsudky ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 49/2017-44, či ze dne 19. 4. 2022, č. j. 3 Azs 16/2022-36). Typicky se tak bude jednat o závěry týkající se standardu soudního přezkumu, resp. hledisek, na jejichž základě jsou utajované informace přezkoumávány. Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál. Pochybení nelze spatřovat v tom, že městský soud nepopsal, jak byly tyto informace získány. Tím by totiž mohl ohrozit samotný účel utajení. Podstatné je, že utajované informace obsahují konkrétní podklady a zdroje, z nichž vychází.

[20] Nejvyšší správní soud se následně v souladu s výše již citovanou judikaturou zabýval též samotným jádrem věci, tedy tím, zda závěry městského soudu a správních

orgánů mají skutkový podklad v předložených utajovaných informacích. Pečlivě se s nimi seznámil a ve shodě s městským soudem dospěl k závěru, že judikaturou kladeným požadavkům na věrohodnost, přesvědčivost a vztah k této věci dostojí a lze na jejich základě spolehlivě učinit závěr o (potenciálním) bezpečnostním riziku plynoucím z pobytu stěžovatele na území ČR v podobě pobytu přechodného. Dané informace poskytují dostatečný obraz o jeho dlouhodobém (nikoliv jednorázovém či dočasném) udržování činností a kontaktů s osobami z kriminálního prostředí. V předložených utajovaných informacích je dostatečně podrobně a přesvědčivě popsáno, z jakých podkladů a zdrojů Policie ČR vychází. Činnost a chování stěžovatele jsou popsány (včetně časových a místních údajů) způsobem, na základě něhož bylo možno přezkoumat důvodnost informace v míře předpokládané shora citovanou judikaturou. Utajované informace pak ani neobsahují nesrovnalosti, které by vyžadovaly provedení dalších důkazů (doplnění skutkových zjištění), či vyvolávaly jakékoliv pochybnosti stran jejich účelového vytvoření.

[21] Jestliže stěžovatel tvrdí, že bez upřesnění časové linky nelze tyto závěry považovat za dostatečné, je třeba znovu poukázat na to, že tato charakteristika sice může být jednou z částí podstatných důvodů, s nimiž má být stěžovatel seznámen, nicméně nejedná se o podmínku nezbytnou, neboť zveřejnění tohoto údaje by mohlo být v rozporu s ochranou zájmu na utajení informací. Utajované informace jako takové nicméně obsahují komplexní soubor relevantních údajů včetně časové specifikace a to jak z hlediska času, okolností, tak konkrétně osoby stěžovatele a jeho aktivit s konkrétními osobami z kriminálního prostředí. Vedle toho stěžovatel v obecné rovině naznačuje, že by se měly správní soudy při přezkumu zabývat rovněž pravdivostí obsahu utajovaných informací, resp. tím, zda nejsou smyšlené. K tomu považuje soud za dostačující odkázat na výše již citovanou judikaturu, která se touto otázkou zabývala a dospěla k závěru, že úkolem správního soudu není a nemůže být přezkoumávat pravdivost takových informací.

[22] Stěžovatel dále poukazoval na to, že se pohybuje ve sportovním prostředí, dbá na udržování prestiže či fyzické výkonnosti. K tomu lze však toliko uvést, že není zřejmé, jaký vliv mají mít tyto skutečnosti na zákonnost napadeného rozsudku či jemu předcházejících správních rozhodnutí. Totéž obdobně platí pro další skutečnosti nastalé po vydání správních rozhodnutí, na které stěžovatel poukazuje (vycestování do Uzbekistánu, vydání víza Slovenskou republikou a návrat stěžovatele na území ČR, mediální prezentace případu nebo neprodloužení spolupráce s některými obchodními partnery v rámci tvorby reklamního obsahu). Nosným důvodem napadeného rozsudku či jemu předcházejících rozhodnutí ani není otázka (ne)dostatečnosti stěžovatelovy sebereflexe. Městský soud naopak uvedl, že podstatou je faktické chování a konání stěžovatele, které je věrohodně popsáno v utajovaných informacích. Jeho argumentaci proto označil za nepřípadnou, ať už pramení z nedostatku jeho sebereflexe či jde o účelově koncipované žalobní námitky. Jinými slovy, městský soud posouzení utajovaných informací nezaložil na stěžovatelově sebereflexi, pouze v hypotetické rovině poukázal na některé možné důvody, které mohly vést k tomu, že stěžovatel nedokázal uplatnit důvodné žalobní námitky.

[23] Pro úplnost lze dodat, že námitka zpochybňující relevanci utajovaných informací z důvodu, že na jejich základě nebylo zahájeno trestní stíhání, není přípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Touto námitkou se již konkrétně zabýval městský soud v bodě 41 napadeného rozsudku, kde vyložil, proč tuto skutečnost nepovažuje za relevantní. Úkolem stěžovatele

proto bylo, aby v kasační stížnosti konkrétně polemizoval se závěry napadeného rozsudku, které zaujal městský soud, nikoliv aby jen dále opakoval již vypořádanou žalobní argumentaci (viz usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, a ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 63/2020-31).

[24] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).
[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2023

David Hipšr
předseda senátu